

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Благоевград , 19.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ** в публично заседание на двадесети януари, през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Красимир Аршинков
Членове:	Атанас Маскръчки
	Диана Узунова

при участието на секретаря Мариела Палова
в присъствието на прокурора Окръжна прокуратура - Благоевград Георги
Василев Мадолев (ОП-Благоевград)
като разглежда докладваното от Диана Узунова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20201200600722 по описа за 2020 година

Производството пред Благоевградския окръжен съд е образувано по въззивна жалба на адв.Я. от БАК като защитник на подсъдимия по НОХД № 858/19г. по описа на Районен съд- Петрич- Х.М. против постановената по цитираното дело осъдителна присъда.

Сочи се във въззивната жалба, че присъдата е незаконосъобразна, необоснована и неправилна, постановена при съществени процесуални нарушения и в противоречие със събрания по делото доказателствен материал, поради което се иска да бъде отменена и жалбоателят –признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.129,НК. Искане се още да бъде отхвърлен като недопустим предявения против подсъдимия граждански иск, тъй като е приет за съвместно разглеждане в наказателното производство в противоречие с разпоредбите на

чл.28,ал.2,ГПК и чл.4,ЗЛС. С жалбата се правят доказателствени искания- за очни ставки между част от разпитаните от първостепенния съд свидетели и за нова СМЕ.

В с.з. пред настоящата инстанция жалбодателят се явява лично и поддържа жалбата, не се признава за виновен и моли да бъде оправдан. Защитникът му- адв.Я. поддържа жалбата по съображенията в нея, както и направените с нея доказателствени искания. Пледира за оправдателна присъда, като сочи, че не се доказва по несъмнен начин както авторството на деянието, така и умисъла. Твърди още, че са налице предпоставките на чл.12,ал.1,НК или по преценка на съда- на чл.15,НК.

В с.з. представителят на Окръжна прокуратура –Благоевград предлага присъдата на ПРС да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна, а жалбата на подсъдимия- оставена без уважение като неоснователна. Излага доводи, че авторството и механизма на деянието се доказват по несъмнен начин от показанията на свидетелите-очевидци и съдебно-медицинската експертиза и медицинската документация на името на гражданския ищец.

Гражданският ищец Д.Н. не се явява, не се представява от повереник, не сочи доказателства.

Въззивният съд в пределите на правомощията си по чл.314,НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, при което намери следното:

С обжалваната присъда състав на РС-Петрич е признал за виновен подсъдимия Х.М., затова че на 14.04.2019 година в центъра на с.М., пред заведение „Караваната“, като непълнолетен, но можейки да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи по стъпките си, чрез нанасяне на удар с крак в областта на дясна подбедрица, умишлено е причинил средна телесна повреда на Д. С. Н. от с.М., общ.Петрич, изразяваща се в открито спираловидно счупване на костите на дясната подбедрица в долната ѝ трета, довело до трайно затруднение на движенията на десен долен крайник за период около 7-8 месеца, за което престъпление по чл.129,ал.2 във връзка с чл.63,ал.1,т.3 от НК и на основание и чл.55,ал.1,т.2,б.”б”,НК го е осъдил на наказание “ПРОБАЦИЯ” като съвкупност от следните мерки за контрол и въздействие:

- Задължителна регистрация по настоящ адрес с явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице, два пъти

седмично за срок от 8 (осем) месеца.

- Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 8 (осем) месеца.

Със същата присъда жалбодателят е осъден да заплати на гражданския ищец Н. сумата от 4000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на престъплението – 14.04.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлил иска за неимуществени вреди над уважения размер като неоснователен и сумата от 3490 лева имуществени вреди от деянието на подсъдимия, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на предявяване на иска - 21.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата. Подсъдимият е осъден да заплати и сторените разноски в хода на ДП в размер на 241.92 лева, както и по сметка на РС - Петрич сумата от 299.60 лв., представляваща 4% държавна такса върху уважените размери на гражданските иски, сумата от 156.60 лв. сторени разноски в съдебното производство и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

За да постанови този си съдебен акт, първостепенният съд е приел следната фактическа обстановка, възприета и от настоящата съдебна инстанция:

Жалбодателят М. е понастоящем *-годишен /а към инкриминираната дата – 14.04.2019г. бил на * години/, български гражданин, неосъждан. С добри характеристични данни, според психолога на училището, в което завършил средното си образование – св.К. -не е конфликтна личност и няма противообществени прояви, редовно посещава учебните занимания. През 2019г. в свободното си време с разрешението на родителите си работел като сервитьор. Приятел е със свидетелите Б. Г., А. П., К. Б., К. Е. М. и Д. Х. Ч..

На 14.04.2019г. през деня свидетелите Б. Г., К. М. и Д. Ч. пили кафе в коктейл-бар “Рай“ в гр.Петрич, на която среща първият споделил, че св.Д. Г. от с.М. пише в социалната мрежа „фейсбук“ на приятелката му Е. С. и това го притеснява. В присъствието на свидетелите М. и Ч. св.Г. позвънил на св.Г. и си уговорили среща за по-късен час същия ден на площада в с.М.. След това св.Б.Г. позвънил и на останалите си приятели- подсъдимия и свидетелите П., Б. и М. и се разбрали да тръгнат вечерта с лекия автомобил на св.П.. В

уговорените време и място шестимата приятели потеглили от кв.Шарон за с.М. с л.а. марка и модел „Фолксваген голф 4“ с рег. №*, управляван от св.П. като до него на предната седалка седнал свидетеля К. Б., а останалите четирима - на задната седалка.

По същото време св.Г. седял в заведение „Караваната“, намиращо се в център на с.М. заедно със свидетелите Д. Т., И. Й., баща му Д Й. и Х. К. и подсъдимия. Всички те забелязали, че св.Г. че сто разговаря по телефона и той им споделил, че две момчета от Петрич /свидетелите Г. и Ч./ пътуват за селото и го заплашват с бой. След около 15-20 минути жалбодателят и свидетелите Г., Ч., П., Б. и М. пристигнали в центъра на с.М. и св.П. паркирал автомобила си на улицата до магазин „Кооп“. Св.П. и св.Б. останали в автомобила, а подсъдимият и останалите трима свидетели тръгнали към площада, като междувременно св.Г. позвънил на св.Г. да излезе и да се разберат. Последният излязъл от заведението, последван от свидетелите Н. и К..Впоследствие излезли и други хора от заведението сред които свидетелите И. Й. и Д.Т..

В близост до автомобила на св.П. свидетелите Г. и Г. се срещнали и започнали да разговарят, но в следващия момент почнали да се карат и дърпат. Тогава св.К. се намесил и ударил св.Г.. Последният по ставил на ръката си метален бокс и ударил с него свидетелите Г. и К.. В този момент подсъдимият, който стоял зад св.Г., се намесил, като се опитал да удари св.Г., а пострадалият- св.Н. пък се опитал да ги разтърве, но бил избутан от под.М., загубил равновесие и паднал на земята, където жалбодателят го изритал под коляното на десния крак, след което избягал в посока на магазин „Кооп“. Там обаче го настигнали останалите приятели на св.Г. /К., И.Й. и Т./ и удряйки го, го вкарвали насилва в лекия автомобил на св.П., заедно със свидетелите Б. и Г.. Св.М. още при пристигането им на площада, си тръгнал и останал да чака приятелите си в края на селото, а св.П. така и не излязъл от автомобила си и видял само, че неговите приятели и по-възрастни от тях хора от с.М. се бият, както и че непознат нему човек от селото пада, държейки се за крака и викайки, че му е счупен.

Всички приятели на гражданския ищец видели счупения му крак, който бил увиснал надолу, а свидетелят Д Й. спрял случайно преминаващ автомобил, в който настанили пострадалия и го закарвали в Спешен център

към МБАЛ „Югозападна Болница“ ООД, гр. Петрич. По спешност била извършена оперативна интервенция, след което лечението му продължило до 22.04.2019г. в УМБАЛ „Света Ана“ АД, гр. София, където също била извършена операция.

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство от вещото лице д-р К. Ч. съдебномедицинска експертиза се установява, че в резултат на нанесения удар Д.Н. е получил открито спираловидно счупване на костите на дясна подбедрица, в долната ѝ трета в резултат на действието на твърд тъп предмет със значителна по интензитет травмираща сила, като по механизма на удар от такъв предмет и по своя вид, локализация и морфологична характеристика е възможно да е получено в резултат от нанесен удар с крак в областта на подбедрицата по начин и време, както се съобщава в свидетелските показания. Според вещото лице травмата е получена при директен удар. Вещото лице е посочило още, че при падане или стъпване накриво под въздействието на собственото тегло на пострадалия, най-често се получават счупвания в областта на глезените. Направен е извод, че описаното открито счупване на костите на дясна подбедрица, в долната ѝ трета реализира критериите на медико - биологичен признак трайно затруднение на движението на десен долен крайник за период от време 7-8 месеца.

Както се посочи, такава фактическа обстановка е приета от районния съд и възприета и от настоящия състав на БлОС, с изключение на обстоятелството, свързано с държане и ползване от подсъдимия на метален бокс. Същият отрича да има такъв и да е удрял с него когото и да е било в инкриминираната вечер и тъй като данните по делото относно този факт са противоречиви, а и в медицинската документация касателно пострадалия липсват данни за наранявания по лицето му вследствие на удар в областта на ухото му от метален бокс, респ.- св.К. въобще не се е освидетелствал, то въззивният съд прие за достоверна тезата на подсъдимия, че всъщност с часовника с метална верижка, който е носил същата вечер, е ударил някого от неговите и на св.Г. нападатели.

Неоснователни са възраженията на защитника на подсъдимия, че липсва анализ на доказателствения материал и респ.- мотиви към атакуваната присъда, с което е накърнено правото на защита на жалбоателя. Напротив,

районният съд е изложил подробни съображения кои доказателствени източници кредитира и на кои не дава вяра и въззивната инстанция се съгласява с тези доводи. Несъмнено е, че по делото има три групи гласни доказателства: показанията на свидетелите М., П., Д.Й., К. и М.; тези на свидетелите Б., Г. и Ч. и обясненията на самия подсъдим и от друга страна – показанията на свидетелите Н., К., Г., И. Й. и Т.. Чрез показанията на свидетелите К. и М. се установяват характеристични данни за подсъдимия, като тези гласни източници са еднопосочни и неопровержими от други доказателства /напротив- подкрепят се от справките от ИДПС и за съдимо ст, декларацията за семейно, имотно и материално състояние на подсъдимия и автобиографията му/, поради което законосъобразно съдът ги е кредитирал. Св.Д Й. не е очевидец на събитията, а единствено свидетелства за състоянието след деянието на пострадалия и че е спрял случайно преминаващ автомобил, в който настанили св.Н.. Показанията пък на св.М. и П. са в насока кога и кои са отишли до с.М., като вторият удостоверява, че през панорамното стъкло на автомобила си е видял, че неговите приятели и непознати нему хора от селото са се били, че в следващ момент някакъв мъж се държи за крака, който видимо изглеждал счупен и че приятелите му били натикани насилствено в автомобила му от хора от с.М..

Свидетелите Ч., Г. и Б., както и самият Н. в обясненията си отричат да е имало съприкосновение между подсъдимия и пострадалия, напротив-твърдят, че подсъдимият бил гонен и удрян пред магазин „Кооп“ от приятели на св.Г., сред които и св.К., а гражданският ищец най-вероятно е паднал при гонитбата, сблъсквайки се с приятелите си /тук следва да се отбележи, че, разпитан непосредствено след инцидента, които му показания са четени по предвидения процесуален ред в с.з., св.Б. отрича да е излизал от автомобил, откъдето наблюдавал, че „станало меле“, но че не видял кога е паднал пострадалия и дали някой го е ударил/. В насока, че именно подсъдимият в опит да помогне на приятеля си –св.Г. - е избутал по страдалия, който паднал на земята /асфалта/ и там бил ударен с крак в дясната подбедрица под коляното отпред от подсъдимия, са показанията на свидетелите Г., Т., К., И. Й. и на самия М.. Правилно районният съд е дал вяра на показанията на тази група свидетели, доколкото чрез заключението на в.л. Ч. се установява, че именно това е механизма на причиняване на травмата на гражданския ищец. Изслушан и в с.з. експертът отрича възможността от падане от собствен ръст,

дори и при спъване в метални вериги, да се получи подобен тип нараняване.

В този смисъл неоснователни са възраженията на защитата, че фактологията по делото не е изяснена обективно, всестранно и пълно; че както прокурорът в ДП, така и съдът са действали в нарушение на принципа, залегнал в чл.13,НПК и че процесът е воден едностранчиво с идеята подсъдимият непременно да бъде осъден, въпреки липсата на категорични доказателства за авторството и вината му. Напротив, първостепенният съд е събрал с всички допустими процесуални способности доказателствата, относими за изясняване на обективната истина по делото, като отхвърляйки искането на защитата за назначаване на тройна СМЕ, не е накърнил правата му, обосновавайки се кое не налага допускането ѝ. Решаващият съд е обсъдил аналитично събрания доказателствен материал, като е дал обоснован отговор кои доказателства кредитира и защо и е взел решението си по съществото на делото по вътрешно убеждение в съответствие с изискванията на чл.14,НПК. Липсват данни за предубеденост на съдебния състав в сочената в жалбата насока, а именно- за явното намерение подсъдимия да бъде осъден на всяка цена. Неоснователно е и възражението, че ПРС не е приложил института на неизбежната отбрана- в случая поведението на пострадалия, а именно да се намеси между спорещите вербално и физически свидетели Г. и Г., не е налагало причиняването му от подсъдимия на вреди в рамките на необходимите предели по смисъла на разпоредбата на чл.12,ал.1,НК. Дори и да е блъснал св.Н., за да защити приятеля си –св.Г. от противоправно- според него /подсъдимия/ - нападение на пострадалия, нищо не е налагало последващото му поведение, а именно- удрянето с крак в дясната подбедрица на ищеца, докато последният е бил паднал на земята без възможност да се отбранява.

При така установена фактическа обстановка, законосъобразен се явява изводът на районния съд, че поведението на подсъдимия на инкриминираната дата покрива от обективна и субективна страна признаците от състава на престъплението по чл.129,ал.1,НК, във връзка с чл.63,ал.1,т.3,НК. Несъмнено, че с действията си по нанасяне на удар с крак в областта на дясна подбедрица е причинил средна телесна повреда на Д. С. Н. от с.М., общ.Петрич, изразяваща се в открито спираловидно счупване на костите на дясната подбедрица в долната ѝ трета, довело до трайно затруднение на движенията

на десен долен крайник за период около 7-8 месеца /по смисъла на т. 10 от Постановление № 3 от 27. IX. 1979 г., Пленум на ВС /._ Налице е и причинно-следствената връзка между деянието на подсъдимия и настъпилото увреждане – именно в резултат на удара от подсъдимия с крак в дясната подбедрица на пострадалия, причинило му описаната травма.

Обективните действия на този подсъдим определят и умишъла му-същият, макар и непълнолетен към инкриминираната дата, е разбирал свойството и значението на извършването, могъл е да контролира действията си и въпреки възрастта и раздразнението си поради създалата се ситуация с приятеля му, е бил в състояние да ръководи постъпките си. Въззивната инстанция се солидализира с извода на районната, че ударът, който жалбодателят е нанесъл на гражданския ищец е бил достатъчно силен и с конкретна насоченост - към дясната подбедрица в долната ѝ трета. Т.е. в съзнанието на подсъдимия е била отразена възможността с този удар да причини реално възникналия престъпен резултат, което обаче не го е възпряло да го нанесе, поради което съдът е приел –което се споделя и от настоящия съдебен състав- че М. е желал да причини увреждане от такава степен. Ето защо не може да се приеме възражението на защитата, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15,НК.

При определяне на вида и размера на наказанието законосъобразно районният съд е отчетел непълнолетието на жалбодателя и поради това целите на наказанието по чл.60,НК и необходимо стга от редуцирането му съобразно чл.63,ал.1,т.3,НК. Въззивната инстанция се съгласява с извода на първостепенния съд, че по отношение на този подсъдим са налице многобройни смекчаващи отговорността му обстоятелства – чистото му съдебно минало, липсата на криминални прояви, добрите характеристични данни, вкл. и обстоятелството, че макар и ученик в процесния период, е работил, за да се издържа; факта, че на инкриминираната дата е действал с идея да защити приятеля си и провокиран от ситуацията. Съобразявайки горните, районният съд е заменил предвиденото в чл.129,НК и редуцирано по реда на чл.63,ал.1,т.3,НК наказание до три години лишаване от свобода с пробация съобразно разпоредбата на чл.55,ал.2,б.“б“,НК и е наложил на въззивника задължителните по чл.42,ал.2,т.1 и т.2,НК пробационни мерки- задължителна регистрация по настоящия му адрес и задължителни срещи с

пробационен служител за срок от осем месеца всяка. Така наложеното наказание на подсъдимия според въззивния съд е справедливо и адекватно както на целите на наказанието по чл.60,НК /а именно –да бъде превъзпитан непълнолетния подсъдим и подготвен за общественополезен труд/, така и на обществената опасност на конкретните деец и проява.

Въззивният съд намира обаче за основателно направеното в разпоредителното с.з. и с жалбата възражение, че неправилно са приети и респ.-уважени предявените от пострадалия Н. против непълнолетния към датата на деянието, на първото с.з. и на постановяване на присъдата подсъдим граждански икове за имуществени и неимуществени вреди. Несъмнено е, че основанието за гражданския иск в наказателния процес е деликта, какъвто в случая се установи, че има и че съгласно чл.45,33Д подсъдимият е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил на пострадалия. По аргумент от разпоредбата на чл.48 от 33Д за вредите, причинени от децата им, ненавършили пълнолетие и живеещи при тях, отговарят родителите им. Съгласно нормите на чл.53,33Д и на чл.28,ал.2,ГПК гражданският иск за заплащане на обезщетение за причинени на пострадалия от престъплението неимуществени и имуществени вреди се предявява срещу непълнолетния и срещу неговите родители, тъй като отговорността им е солидарна. Видно от съдържанието на исковата молба на л.23 от съд.дело е, че искът е предявен единствено срещу непълнолетния подсъдим. Действително, родителите му са били призовани за разпоредителното с.з. и са присъствали на същото, но съдът в нито един момент не им е дал възможност да изразят становище по предявения срещу сина им граждански иск, нито да изразят /или не/ съгласие по отношение на приемането на този иск за разглеждане в наказателния процес, вкл. и срещу тях, макар че възражение в тази насока и относно конституирането на пострадалия като граждански ищец без съгласието на родителите на под.М., адв.Я. е направил по реда на чл.248,ал.2,НПК. След като е предявен иск за вреди от непозволено увреждане спрямо непълнолетен подсъдим, решаващият съд е трябвало да приеме за разглеждане и искът спрямо родителите /така и цитираното в жалбата решение № 128/03.05.1989г. по н.д. № 110/89г. на ВС/. Като не е сторил това първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, накърняващо права на подсъдимия /вкл. и относно отговорността и участието на родителите му в процеса при предявен гр.иск/. Това процесуално нарушение не може да бъде

санирано от настоящата инстанция /тъй като действията, извършени срещу непълнолетния не са били валидирани от него и родителите му с обратна сила/ и е основание за отмяна на присъдата в частта относно произнасянето на съда по гражданско-правните претенции на св.Н. и прекратяване на производството в тази му част поради недопустимост на иска/овете. При липса на произнасяне по същество и доколкото се касае за деликт, реализиран на 14.04.2019г. и не е изтекла давността по ЗЗД, пред пострадалият е налична възможността за предявяване на исковете му по гражданско-правен ред при обвързващото действие на влязлата в сила наказателна присъда.

Поради горните съображения присъдата следва да бъде изменена и в частта относно присъдените в тежест на подсъдимия разноски касателно възложените му такива 299,60 лева, представляващи държавната такса върху уважените размери на гражданските искове.

При служебната проверка съдът не констатира основания за отменяване или изменяване в други части на присъдата.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.334,т.3,НПК и чл.338,НПК, Благоевградският окръжен съд,

-

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 213 от 07.07.2020 година, по станова по НОХД № 858 по описа на Районен съд-Петрич за 2019 година, като Я ОТМЕНЯ в частта относно произнасянето на съда и осъждането на подсъдимия Х. Я. М. да заплати на пострадалия Д. С. Н. обезщетение за имуществени и неимуществени вреди причинени от престъплението и ПРЕКРАТЯВА производството в тази му част поради недопустимост на исковете.

ИЗМЕНЯ същата присъда и в частта относно осъждането на под.Х. Я. М. да заплати по сметка на държавата разноски в размер на 299,60 лева, представляващи 4 % д.т. върху уважените от ПРС размери на гражданските искове.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____